

Krister Meyersahm
Ildervej 7
4690 Haslev
ildervej7@gmail.com

Ministerens svar på spm. 79 - L 13.

Ministerens besvarelse er ikke fyldestgørende svar på substansen i mine spørgsmål og påstande:

Mit påstand i relation til Grl. § 4 var; at man med Grundloven af 1849 fratog kongemagten retten til, at intervenere i kirkens trosmæssige anliggender herunder kirkens ritualer. Man indførte et religionsfrihedens princip som indlysende også har gyldighed for folkekirken. Dette princip er defineret i Grl. § 67 og tillader ikke staten at blande sig i trosudøvelsen så længe der ikke udlæres eller foretages noget, der strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.

Grundlovsudvalget udtaler i 1849:

Udvalget har anseet det for afgjort, at den i Kongeloven begrundede Opfattelse af den evangelisk- lutherske Kirke som Statskirke måtte opgives i en Grundlov, som vedkjendte sig Religionsfrihedsprincipet. Det måtte altså udtales, at man løsner sig fra Kongelovens Bud, men den nærmere Ordning måtte overlades Fremtidens Statslovgivning.

Dette er udmøntet i Grundlovens § 66 der giver lovgiver mandat til, at "ordne" en forfatning for folkekirken. § 66 rummer dog ikke en ret for lovgiver til, at tilintetgøre dele af trosfriheden eller dens ritualer, herunder helligdage.

Det er i min opfattelse utænkeligt, at udvalget (i 1849) skulle have tildelt den nye statsmagt, folketinget, ret til at afskaffe helligdage der havde været tradition for i århundreder og hermed også nogle af de få fridage folket havde.

Med Grundlovens indførelse er store bededag derfor ikke længere

et anliggende for statsmagten, men en garanteret rettighed, som kun folkekirken bestemmer over. Fjerner man, uden en forståelse med folkekirken en helligdag, så underminerer man det fundament som Grundloven befaler folketinget at beskytte i § 4 og endvidere også, trosfriheden og dens ritualer som beskrevet i Grl. § 67.

Man kan derfor ikke som det er fremført, ved Kongelig resolution blive af med store bededag. Store bededag er en folkekirkens helligdag der er beskyttet af Grl. § 67 om trosfrihed og derfor er dagen udenfor lovgivers mandat.

Det giver ikke mening at regeringen forsøger at legitimere sit forslag med følgende argumentation:

”At afskaffelsen af store bededag som helligdag ikke vil indebære, at store bededag afskaffes som helligdag, idet afskaffelsen af store bededag som helligdag forventes gennemført ved kongelig resolution efter indstilling fra kirkeministeren”.

Om store bededag afskaffes med den ene eller anden metode gør ingen praktisk forskel. Dagen forsvinder som fridag for alle borgere og dermed forsvinder folkekirkens mulighed for at fylde kirkerne denne dag fordi - kirkegængerne er på tvangsarbejde for staten.

Store bededag kan, efter min bedste overbevisning, ikke afskaffes efter den procedure regeringen har tænkt sig. Regeringen kan i stedet forsøge at komme overens med folkekirken eller foreslå en ændring af Grundloven.

I ministerens besvarelse om forholdet til EMRK oplyses:

Det er vurderingen, at afskaffelsen af store bededag som helligdag ikke vil udgøre et indgreb i de rettigheder, der er omfattet af EMRK artikel 9, herunder retten til at udøve sin religion eller tro gennem gudstjeneste mv. Afskaffelsen af store bededag vil således f.eks. ikke forhindre, at der kan afholdes gudstjeneste mv. den pågældende dag.”

Til ministerens påstand om at; ”afskaffelsen af store bededag ikke

vil forhindre, at der kan afholdes gudstjeneste m.v. den pågældende dag”, må jeg indrømme at det er rigtigt. Spørgsmålet er dog, om særlig mange kan fylde kirkerne, når dagen ikke længere er en fridag fra arbejde men alene en helligdag?

Ved at gøre det vanskeligt eller t.o.m. umuligt for kirkegængerne, at deltage i konfirmation og gudstjeneste store bededag, forbryder regeringen sig udover Grundloven også mod EMRK der i konventionens art. 17 udtrykkelig forbyder staten at;

”indlade sig på nogen virksomhed eller udføre nogen handling, der sigter til at tilintetgøre nogen af de heri nævnte rettigheder og friheder, eller til at begrænse dem i videre omfang, end der er hjemmel for i Konventionen”.

Jeg anbefaler at regeringen trækker forslaget og ikke forsøger at teste folketingets standhaftighed i henhold til Grundloven og EMRKs bestemmelser.